

Jeg maa maaske sige et Par Ord om den Resolution, der er vedlagt Betænkningen. Der tales her om et Brud paa givet Tilsagn med Hensyn til Tilkaldelse af de arbejdsløse ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag. Jeg ved ikke, hvad der menes dermed, men hvis den højtærede Minister ved det, tør jeg maaske anmode ham om at oplyse det. Thi har man givet et Tilsagn, maa der ikke gøres Brud paa det. Der staar endvidere i det næste Stykke noget, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Forsamlingen protesterer imod, at andre end de arbejdsløse selv repræsenterer de arbejdsløse, og kræver af en demokratisk Regerings- og Lovgivningsmagt, at den respekterer dette!“ I denne Resolution er ingenlunde alt klart, og det er mig saaledes ikke klart, hvad Meningen er med dette. At man vil have de arbejdsløse tilkaldt og hørt ved Udarbejdelsen af Lovforslag, altsaa paa et tidligere Tidspunkt end det nuværende, kan jeg kun billige, det mener jeg er rigtigt. Jeg mener, at man altid ved Udarbejdelsen af Lovforslag skal sætte sig i Rapport til dem, som Lovgivningen gælder. Men dette berører ikke Rigsdagen, den har ikke været med til Forarbejderne ved dette Lovforslag. Hvis Meningen derimod er, at et Udvalg af de arbejdsløse skulde sætte sig hen og direkte arbejde sammen med Lovgivningsmagten, maa jeg paa det bestemteste protestere derimod. Det er en Tanke, som er kommet op i den seneste Tid, og saadant noget smitter jo. Men for det første er de Resultater, som denne Tanke hidtil har bragt, ikke af den Art, at man kan ønske at prøve den yderligere, og for det andet er Tanken i og for sig absurd. Der kan ikke i et Land være mere end een Regering. Naar der er to, vil det sige, at der er Oprør i Landet. Der kan være en Forfatning, som fordeler Magten mellem de forskellige Regerings- eller Statsfaktorer, den giver Lovgivningsmagten til en af disse Faktorer, og ud af Hænderne paa denne kan Lovgivningsmagten selvfølgelig ikke tages af et ansvarslost Udvalg.

Der er en Enkelthed, som jeg forstod laa Deputationen stærkt paa Sinde, og som jeg forstod, den var stærkt irriteret af, nemlig Undersøgelsen, som gik de arbejdsløse for nær. Jeg kunde meget godt tænke mig, at en Understøttelsesinstitution opfattede Undersøgelsen ved en Lejlighed som denne paa samme Maade, som den gør det overfor andre Folk, en saa-

dan Institution tager sig af. Men hvis det forholder sig saaledes, er det naturligvis en Misopfattelse. Man har her intet som helst andet at spørge om, end om vedkommende er arbejdsløs, og hvad Indtægt han har. Alle andre Sider af Sagen: moralsk Vandel, og om Konen passer Huset, eller hun ikke passer det, vedkommer ikke Undersøgeren i denne Forbindelse, og det bør Undersøgerne have at vide, hvis de ikke har vidst det. Ved en saadan Misopfattelse af deres Hverv kan de kun saare Arbejderne, hvilket selvfølgelig skal undgaas.

Saa har jeg kun et Punkt tilbage at udtale mig om. Den Gang Deputationen var hos os, lod jeg en Ytring falde om Søfolk og Fyrbødere, der havde været beskæftigede paa Ruter over Farezonen, og jeg sagde der, at dem saa jeg i denne Forbindelse bort fra, for de havde efter min Mening et særligt Krav til Staten og til Samfundet. Jeg vil gerne vedstaa denne Udtalelse fra denne Plads og tilføje, at jeg venter, at den højtærede Minister fremkommer med et Forslag i den Retning.

Birch: Et Lovforslag som det foreliggende giver selvfølgelig Anledning til mange Betæneligheder. Jeg skal her kun give Udtryk for en ganske enkelt, som vedrører et Forhold, hvor det forekommer mig, at det foreliggende Forslag uddyber et Misforhold i Stedet for at fjerne det. Naar jeg føler mig forpligtet til at omtale dette Punkt, til Trods for at jeg ikke er Medlem af Udvalget, er Grunden dertil den, at jeg ofte har mødt dette Forhold ude i Befolkningen og taget Del i Drøftelsen af det.

Maa jeg straks sige, at jeg finder det naturligt, ja selvfølgelig, at Staten træder til med Bidrag i Skikkelse af Ledighedspenge, naar en Arbejder bliver udsat for Arbejdsløshed som Følge af Krigen. Det, jeg derimod anker over, er, at man sammenblander den Ledighed, der er en utvivlsom Følge af Krigen, med den Ledighed, der er i den Grad forudset, at Arbejdsprisen er bestemt ud fra den Forudsætning, at Arbejderen ofte maa være ledig paa en vis Aarstid. Jeg tænker særlig paa de saakaldte Sæsonarbejdere, der i Almindelighed kun har Beskæftigelse en vis Del af Aaret, og hvis Arbejdspriser ud fra denne Forudsætning er sat væsentlig højere end de Arbejdspriser, der betales Arbejdere, der normalt arbejder hele Aaret. Det forekommer mig at være et